

Arrest

nr. 243 554 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LIEBAUT
Durmelaan 4/W1
9160 LOKEREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2020 tot weigering van de verlenging van haar tijdelijk verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LIEBAUT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot "*weigering verlenging tijdelijk verblijf*". Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Het tijdelijk verblijf van betrokkene geldig tot 03.03.2019 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde J.A.M. (...) geboren te Aleppo op (...), onderdaan van Syrië (Arabische Rep.), verblijvende te (...) 9160 LOKEREN, gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze instructies dd. 13.02.2018 werden opgenomen:

- Een recent en positief verslag van samenwoning met de zoon Dhr S.M. (...)
- Een recent attest waaruit blijkt dat het gezin op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)
- Recente bewijzen van voldoende inkomsten
- De betrokkene dient het bewijs te leveren dat hij/ze bereid is zich in de samenleving te integreren conform met artikel 1/2 §3 van de wet van 15/12/1980
- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden.

Overwegende dat uit de brief van het OCMW van Lokeren dd. 23.01.2019 blijkt dat betrokkene geniet van een geheel of gedeeltelijke steun en dat uit een andere brief van OCMW dd. 18.02.2019 van Lokeren blijkt dat betrokkene voor het jaar 2018 genoot van een leefloon van 26.03.2018 t.e.m. 31.12.2018. Uit het verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging opgesteld door de politiefunctionaris V.D.V.V. (...) van de lokale politie Lokeren blijkt ook dat betrokkene niet meer samenwonend is met haar zoon S.M. (...) sinds 26.03.2018.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij, in haar synthesesmemorie, de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij in haar synthesesmemorie het volgende uiteen:

"1.Overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens heeft eenieder recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, is het begrip privéleven een brede term en is het mogelijk, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

In haar benadering miskent de verwerende partij het begrip 'privé- en familieleven': het bestaan, in werkelijkheid, van sterke persoonlijke, hechte en emotionele relaties die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden, zoals inzake.

Verzoekster is de moeder van een tot verder verblijf toegelaten vreemdeling, dhr. M.S. (...). Aan de samenwoning tussen moeder en zoon kwam een einde omdat het huurappartement van de zoon niet leefbaar was voor 7 personen (verzoekster, zoon, echtgenote, 4 kinderen).

Verzoekster heeft tot datum van 26 maart 2018 samengeleefd en samengewoond met haar voornoemde zoon op wie zij ook tot vandaag terugvalt terzake alle materiële en immateriële besognes. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezins- en familieleven in België sedert 2016.

Verzoekster geeft ook niet aan dat haar kind in Duitsland woonachtig is, noch verwijst zij enkel naar een vriendin en enkele niet nauw verwante familieleden (nota verwerende partij, p. 8, al. 3).

2. In het onderhavig geval moest er dus volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie/gezin enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Uit de betreden beslissing blijkt geenszins dat alle feiten en omstandigheden door verwerende partij in overweging werden genomen, zodat er bij gebreke aan een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing zorgt voor een scheiding van de familie nu haar zoon en kleinkinderen wel verder zullen verblijven in België.

Verzoekster heeft ook de nabijheid van haar zoon nodig nu zij onmogelijk naar Syrië alleen kan terugkeren, land in oorlog, welke zij reeds jaren geleden heeft verlaten, waar zij geen enkele band mee heeft en waar zij niet kan rekenen op haar naaste gezinsleden waarmee zij steeds bijna ononderbroken heeft samengewoond.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing toetst enkel af aan de eerder door de administratie gestelde instructies dd. 13.2.2018, zonder verder proportionaliteitsafwegingen te maken die nochtans dienen gepaard te gaan met deze beëindiging van het verblijfsrecht en de afvoering wegens het verlies van het verblijfsrecht.

Er wordt enkel verwezen naar de tot het verblijf gestelde voorwaarden, zonder meer.

3. Ook art. 13, ltst. lid W. 15.12.1980 stelt dat wanneer iemand als verzoekster vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid (bijvb. de zoon, zoals in onderhavige zaak), de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

Hiervan is niks terug te vinden in het aangevochten besluit. De verwerende partij gaat ook niet in op dit argument.

4. Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezins- en familieleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezins- en familieleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd.

Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster waarvan de verwerende partij ontegensprekelijk kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62)).

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verwerende partij het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoekster naar het land van herkomst zou teweegbrengen.

5. Kortom, noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat er rekening werd gehouden met het privé- en/of familieleven van de verzoekster.

Evenmin blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een belangenafweging aangaande het privé-/of familieleven van verzoekster, zoals hij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

6. Verzoekster is per januari 2016 als asielzoekster naar België gekomen en werd sedertdien gemachtigd tot verblijf.

Er werd bij het nemen van de aangevochten besluitvorming niet nagaan of er omstandigheden aanwezig zijn die maken dat verzoekster voor het uitoefenen van haar privé-/familieleven gebonden is aan België, omdat de banden, aangegaan met België, de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

Deze overwegingen moeten vervolgens worden afgewogen tegen het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

7. In casu is de verwerende partij dus niet overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het gezins-, familie- en/of privéleven van de verzoekende partij, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd niet overgegaan tot een fair balance-toets.

Het middel is gegrond.”

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet schendt.

Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. Enerzijds wordt de juridische grondslag van de bestreden beslissing vermeld, met name de artikelen 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet. Anderzijds worden ook de feitelijke gegevens die aan de basis van de bestreden beslissing liggen weergegeven. Er wordt gesteld dat het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij niet verder verlengd kan worden. De verwerende partij wijst in de bestreden beslissing op de voorwaarden voor de verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging van de verzoekende partij, zoals deze waren opgenomen in de beslissing van 13 februari 2018, met name een recent en positief verslag van samenwoning met de zoon S.M., een recent attest waaruit blijkt dat het gezin op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische staat (OCMW), recente bewijzen van voldoende inkomsten, het bewijs dat de verzoekende partij bereid is zich in de samenleving te integreren conform artikel 1/2, §3 van de Vreemdelingenwet en het gedrag van de verzoekende partij mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden. De verwerende partij stelt vervolgens in de bestreden beslissing vast dat uit de brief van het OCMW van Lokeren van 23 januari 2019 blijkt dat de verzoekende partij geniet van een geheel of gedeeltelijke steun, dat uit een andere brief van het OCMW van Lokeren van 18 februari 2019 blijkt dat de verzoekende partij voor het jaar 2018 genoot van een leefloon van 26 maart 2018 tot en met 31 december 2018, dat uit het verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging opgesteld door een politiefunctionaris van de lokale politie Lokeren blijkt dat de verzoekende partij sinds 26 maart 2018 niet meer samenwonend is met haar zoon S.M. en dat de verzoekende partij om deze redenen niet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden voldoet zodat het tijdelijk verblijf dan ook niet kan worden verlengd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.7. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

3.8. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij het begrip privé- en familielevens miskent, met name het bestaan, in werkelijkheid, van sterke, persoonlijke, hechte en emotionele relaties die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden, zoals inzake, dat zij de moeder is van een tot verder verblijf toegelaten vreemdeling, dhr. M.S., dat aan de samenwoning tussen moeder en zoon een einde kwam omdat het huurappartement van de zoon niet leefbaar was voor zeven personen (de verzoekende partij, haar zoon, diens echtgenote en hun vier kinderen), dat zij tot datum van 26 maart 2018 samengeleefd en samengewoond heeft met haar voornoemde zoon op wie zij ook tot vandaag terugvalt terzake alle materiële en immateriële besognes, dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezins- en familielevens in België sedert 2016, dat zij ook niet aangeeft dat haar kind in Duitsland woonachtig is, noch enkel verwijst naar een vriendin en enkele niet nauw verwante familieleden, zoals wordt gesteld in de nota met opmerkingen.

3.9. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

3.10. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij sedert 26 maart 2018 financieel ten laste is van het OCMW van Lokeren en dat de verzoekende partij en haar zoon sinds die dag niet langer samenwonen. Met haar betoog dat zij moeder is van een tot verder verblijf toegelaten vreemdeling en dat aan de samenwoning tussen moeder en zoon een einde kwam omdat het huurappartement van de zoon niet leefbaar was voor zeven personen (de verzoekende partij, haar zoon, diens echtgenote en hun vier kinderen), maakt zij geenszins een afhankelijkheidsrelatie aannemelijk. Door louter te beweren dat zij tot op vandaag terugvalt op haar zoon voor alle materiële en immateriële besognes, weerlegt zij geenszins de vaststelling dat zij sedert 26 maart 2018 ten laste is van het OCMW van Lokeren, en dus niet ten laste is van haar zoon. Met haar loutere beweringen maakt de verzoekende partij geen afhankelijkheidsrelatie aannemelijk. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet langer samenwoont met het gezin van haar zoon en dat zij ten laste is van het OCMW van Lokeren, dat zij zich beperkt tot een loutere ongestaafde bewering dat er sprake is van een financiële afhankelijkheid van haar zoon en evenmin aantoonde dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid of van reële banden tussen haar en haar zoon, zodoende dat een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een beschermingswaardig familie- en gezinsleven had met haar zoon.

Waar zij verder nog stelt dat zij ook niet aangeeft dat haar kind in Duitsland woonachtig is, noch enkel verwijst naar een vriendin en enkele niet nauw verwante familieleden, zoals wordt gesteld in de nota met opmerkingen, kan de Raad slechts vaststellen dat het hierbij om een materiële vergissing in de verweernota gaat, die geenszins afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing noch aan de vaststelling dat er *in casu* geen beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

3.11. Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt, kan zij ook niet dienstig betogen dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met haar gezinsleven waarvan zij kennis had. Bovendien blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van de zoon op het Belgische grondgebied, doch hieromtrent in het kader van de familiebanden motiveerde dat de verzoekende partij niet meer samenwoont met haar zoon.

sinds 26 maart 2018 en dat zij sinds die datum tot eind 2018 een leefloon genoot en op 23 januari 2019 geheel en gedeeltelijke steun geniet van het OCMW.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in de synthesesamenvatting betoogt, diende de verwerende partij, gelet op het niet aannemelijk maken van een beschermingswaardig gezins- en familieleven, bijgevolg ook niet over te gaan tot het maken van een *“fair balance”-toets* of een *“belangenafweging tussen de verschillende belangen”* of tot een *“proportionaliteitstoets”*, noch aan te tonen *“dat de noodzaak van de inmenging in het gezins- en familieleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel”*, nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door de verwerende partij in overweging werden genomen zodat er bij gebreke aan een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM inhoudt en de motivering van de bestreden beslissing nergens toelaat vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er *in casu* sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, dat de bestreden beslissing enkel aftoetst aan de eerder door de administratie gestelde instructies van 13 februari 2018 zonder verder proportionaliteitsafwegingen te maken die nochtans dienen gepaard te gaan met deze beëindiging van het verblijfsrecht en de afvoering wegens het verlies van het verblijfsrecht, dat door de bestreden beslissing niet werd aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezins- en familieleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

3.12. Daarnaast benadrukt de Raad dat er geen verwijderingsmaatregel werd getroffen en de verzoekende partij aldus niet verplicht wordt om het grondgebied te verlaten, zodat zij op die manier evenmin aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing een impact heeft op haar familie- en gezinsleven. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing zorgt voor een scheiding van de familie nu haar zoon en kleinkinderen wel verder zullen verblijven in België, dat zij de nabijheid van haar zoon nodig heeft nu zij onmogelijk naar Syrië alleen kan terugkeren, land in oorlog, welke zij reeds jaren geleden heeft verlaten, waar zij geen enkele band mee heeft en waar zij niet kan rekenen op haar naaste gezinsleden waarmee zij steeds bijna ononderbroken heeft samengewoond, dat de bestreden beslissing dan ook disproportioneel is en het beoogde doel geenszins evenredig is met de nadelen welke de beslissing voor haar teweegbrengt. Evenmin kan zij dienstig stellen dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door de verwerende partij het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering naar het land van herkomst zou teweegbrengen. Immers toont de verzoekende partij niet aan dat zij gehouden is het grondgebied te verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst.

3.13. In zoverre de verzoekende partij nog betoogt dat zij per januari 2016 naar België is gekomen en sedertdien gemachtigd werd tot verblijf, dat er bij het nemen van de aangevochten besluitvorming niet nagegaan werd of er omstandigheden aanwezig zijn die maken dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven en haar familieleven gebonden is aan België, omdat de banden, aangegaan met België, de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet worden omdat de banden met dit land sterker zijn en dat deze overwegingen vervolgens moeten worden afgewogen tegen het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, verwijst de Raad, voor wat betreft het aangevoerde familie- en gezinsleven, naar hetgeen hierboven reeds uiteengezet werd. Wat betreft het vermeende privéleven, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij een privéleven heeft dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM zodat zij niet kan voorhouden dat de verwerende partij moest toetsen aan de tweede paragraaf van artikel 8 van het EVRM, minstens toont zij niet aan dat de bestreden beslissing een impact heeft op haar privéleven nu deze beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt zodat zij aldus niet verplicht wordt om het grondgebied te verlaten.

3.14. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

3.15. De verzoekende partij wijst nog op artikel 13, §3, laatste lid van de Vreemdelingenwet en stelt dat hiervan niets terug te vinden is in de bestreden beslissing.

3.16. Artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

3° (...)

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.”

Daar de Raad vaststelt dat er *in casu* geen sprake is van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij gehouden was met de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van haar verblijf op het grondgebied van het Rijk en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van oorsprong rekening te houden, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Een schending van artikel 13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

3.17. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.18. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.19. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER